

İvan Bunin - Arsenyev'in Yaşamı

Çev. Uğur Büke, Can Yayınları, s.312-314

Uzaktan tiyatro sahnesini andıran restoranın aydınlık terasında müzik çalınırdı. Kardeşim doğrudan restorana, biz ise yine bir uçurumla biten bahçeye giderdik. Gece karanlık ve sıcaktı. Şarkılar bahçenin sonuna dek geliyordu. Uzaklarda bir tren gürültüleri çıkararak ilerliyordu, vadinin karanlık derinliğinde daha rahat hissediliyordu; uğultu sarsılıyor, azalıyor ve sanki yere gömülüyordu. Sonra yine şarkılar duyuluyor ve vadinin bitimindeki ufuk çemberi, kurbağaların sessiz titreyişiyle titriyordu; bu sessizlik ve karanlık büyüleyiciydi, onu sonu olmayan bir sarhoşluğa sürükledi. Restoranın terasına döndüğümüzde Lika kalabalıktan ve ışıktan biraz rahatsız oldu. Çakırkeyf olan kardeşim, Vagin, Leontiç ve Sulima'yla oturduğu masadan bize el salladı. Şamatayla yerimize oturduk, beyaz şarap, kadeh ve buz istediler. Terasın arkasındaki bahçe kararmıştı, kimseler yoktu; zaman zaman bir yerlerden mumların cam şişelerine yapışan böceklerin yanık kokusu geliyordu; herkes konuştuğu konuşuyor, henüz erken olduğunu söylüyordu. Sonunda artık gitme zamanı geldiği kabul edildi. Yine de epey bir süre ayrılamadık; bağıra çağıra konuşarak, gelip geçene çarparak yürüdük. Gizemle kararan bahçeler geç kalmış ayın ışığı altında uykuya dalmışlardı. Kendi avlumuza girdiğimizde ay galerinin kara camlarında parlıyor, müstemilatin yanındaki akasyanın her dalı, her yaprağı beyaz duvarda olağanüstü şekiller oluşturuyordu. Uyku öncesinde her şey çok güzeldi. Masanın üstünde mum sessiz sessiz yanıyordu. Açık pencereden tazeliğin, gençliğin, sağlığın serinliği giriyordu. Yatağın kenarında sabahlığıyla oturan Lika koyu gözleriyle muma bakıyor ve saçlarını örüyordu.

“Benim ne kadar değiştiğime şaşıırıyorsun,” diyordu. “Senin de ne kadar değiştiğini bir bilsen. Yalnızca beni daha az fark etmeye başladın. Özellikle yalnız değilken. Senin için hava gibi olmaktan korkuyorum; onsuz yaşayamazsın ama varlığını da fark etmezsin. Doğru değil mi? Bunun en büyük aşk olduğunu söylüyorsun. Ancak bunun sana yetmediğim anlamına geldiğini sanıyorum.”

“Yetmiyor, yetmiyor,” diyorum gülererek. “Şimdi bana hiçbir şey yetmiyor.”

“Seni bir şeyler hep bir yerlere çekiyor. Georgi Aleksandroviç, gezgin istatistikçi olmak için başvurduğunu söyledi. Niçin? Sıcak ve arabanın tozuyla yoğrulacak, nahiye binalarında oturup benim şimdi yolladığım evraklarda olduğu gibi Hohollara sonu gelmez sorular soracaksın...”

Örgülerini arkaya attı ve gözünü bana dikti.

“Seni çeken ne?”

“Mutlu oluşum ve gerçekten hiçbir şeyin bana yetmeyişi...”

Ellerimi tuttu.

“Gerçekten mutlu musun?”